

Едиција „Мали читаоци“

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:
Rosalba Troiano
PELÙ E CHIARODILUNA
Illustrazioni: Nedda Castronai

Copyright © 2013 by Giunti Editore S.p.A., Firenze-Milano
www.giunti.it
Translation Copyright © 2018 за српско издање Вулкан издаваштво

Текст: Розалба Тројано
Илустрације: Неда Кастронаи

ISBN 978-86-10-02308-4
COBISS 267094540

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Розалба Тројано

Пелу и Месечина

Превела Светлана Бабовић

 Вулканчић

Бели и сјајни месец само што се појавио на тамном небу. Хиљаде звезда биле су његова свечана пратња. Округло крупно лице осветљавало је шумарак на брду. На њему су дрвца расла једно поред другог, попут војника на стражи. Управо због тога читав крај је и добио име – Шума дрвених стражара.

Шума је одувек била мирно и сигурно
склониште за многа створења. А кад би
била осветљена пуним месецом, постаја-
ла би заиста чаробно место. Зраци би
се пробијали кроз гране и осветљавали
пропланке пуне папрати. Како чудесно!

Нису сви умели да цене лепоту сјајног месеца. Али Пелу, један млади и храбри пилипитуанац, сматрао је да су такве ноћи посебне. У ствари, чим би бледи зраци светлости провирили кроз завесе, промолио би главу из своје јазбине. Потом би узвикнуо: „Какав месец! Какве предивне звезде!“

Пелу би након тога дубоко уздахнуо и удисао пуним плућима влажан мирис дрвећа. „Како неко може да остане код куће по овако лепој ноћи?!“, питао би се.

Нема сумње, Пелу се уопште није слагао са старим пилипитуанцима. Они су се, чим зађе сунце, склањали у сигурне јазбине и врата закључавали са три катанца.

„Они се свега плаше“, пожалио би се, дахћући и увијајући кратке бркове.

„То је страх од мрака, кажем вам ја! Или од духова! Какви плашљивци! Како један прави пилипитуанац може да се плаши кад је напољу толико светлости? А ако и постоји нека опасност...“, настављао би док је излазио на отворено, „нека дође. Показаћу ја том господину опасном чудовишту! Пелу се не плаши ничега, часна шумска реч!“

И док је тако говорио, пажљиво би стресао мекане длацице на леђима. Потом би неколико пута лупнуо широким и длакавим репом, као да пред собом стварно има страшног непријатеља.

Те ноћи осећао је да има много снаге и да је спреман на све. Зато се хитрим кораком упутио према ивици шуме. Тамо су се у ноћима као што је ова, уз мало